

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 498/2026
11.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА, из ..., чији је пуномоћник Драган Травица, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова Београд, Управа граничне полиције регионалног центра према ... – ..., СГП ..., коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1598/25 од 27.11.2025. године, у седници одржаној 11.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1598/25 од 27.11.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1598/25 од 27.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1598/25 од 27.11.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Кикинди П1 134/24 од 25.09.2025. године, којом је одбијен приговор стварне ненадлежности суда, усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужили на име накнаде трошкова боравка и рада на терену (теренски додатак), у периоду од 01.11.2021. године до 01.11.2024. године, исплати износ од 101.168,46 динара са законском затезном каматом почев од 14.05.2025. године, до исплате, као и износ од 34.040,19 динара на име законске затезне камате обрачунате од дана доспелости сваког појединачног потраживања па до 13.05.2025. године, и обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 130.646,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата увећане плате по основу накнаде трошкова рада и боравка на терену (теренски додатак), у периоду од 01.11.2021. године до 01.11.2024. године. Имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева, о о захтеваној накнади тужиље нижестепени судови су одлучили уз примену одговарајућих одредби материјалног права Закона о полицији, Закона о платама државних службеника и намештеника, Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, Посебног колективног уговора за полицијске службенике и Посебног колективног уговора за државне органе. Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда и Врховног касационог суда у којима је одлучивано у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом, и пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе, у којој је расправљено питање права полицајаца и овлашћених службених лица на увећану плату за теренски додатак. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, због чега је на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У парницама из радних односа, према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се у таквим парницама тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је реч у овом случају, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 01.11.2024. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 101.168,46 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена, па је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**